

VNITŘNÍ TICHŮ

O šest démonů později odpočíváme na pustém asteroidu v nejtemnějších hlubinách vesmíru démonů a všechny nás chrání magická síla, která nám dodává vzduch a teplo. Beranabus vytvoří pár světelných koulí a namíří jejich paprsky dolů, aby nás kryly před zraky všech okolajdoucích. V tomhle univerzu nejste nikdy v bezpečí, ani v oblastech, kde není stopy po životě.

Tady nemusíte moc spát, jíst ani pít, ale hodí se, když si občas odpočinete a dobijete si baterie. Na tomhle místě jsem zatím nebyl, a tak se jdu projít; co kdyby tu bylo něco, co stojí za vidění. Od té doby, co jsem se přidal k Beranabovi, jsme zcestovali území démonů křížem krážem. Beranabus má strach, že nás Lord Lítost, nebo někdo jiný, kdo bojuje za Stína, sleduje, a tak musíme být stále v pohybu a doufat, že se držíme několik kroků před jakýmikoli pronásledovateli.

Asteroid je přesně tak nezajímavý, jak jsem čekal, jen podobaná skála, dokonce ani žádné nezvyklé skalní formace. Když jsem sem přišel poprvé, myslel jsem si, že tenhle vesmír je úžasný. Fyzikální zákony se tu zónu od zóny liší. Už jsem viděl hory vznášející se nad mraky. Svět celý ze skla. Ocitl jsem se v útrokách obřích démonů. Drtil jsem miniaturní světy, zabíjel jsem dobře mířeným dupnutím patou miliardy bakteriálních démonů.

Takže je už těžké mě ohromit. Ta neustálá podivnost, mučení a vraždění vás otráví. Dny a démoni vám začnou splývat.

Nemůžete se neustále zastavovat a žasnout nad různými divy. Začnete je brát jako samozřejmost. Třeba uvidím démona velkého jako celé město a s tváří Mony Lisy. No a co. Jediné, na čem mi sejde, je jak ho zabít.

A už nemám ani strach. U prvních několika démonů, se kterými jsme bojovali, jsem se bál. Starý Grubbs Grady byl srabák srabácká, musel nasadit všechny síly, aby se nesebral a neutekl jako nějaká bezpáteřná nula. Ale i strach časem zeslábně. Už se nebojím smrti. Smířil jsem se s tím, že se to stane, a spíš dřív než později. Dokonce už ani neděkuju osudu, když se dostaneme z nějaké prudké bitvy.

Ale k bojům s nejistým výsledkem dochází jen vzácně. Většinou si vybíráme slabé a zbabělé demony. Do těch silnějších potvor se nepouštíme, spíš se zaměřujeme na spodinu tohoto vesmíru. Většinu z nich bych odkázal zdolat sám. Vždycky pracujeme jako tým, ale málokdy to je potřeba. Bojoval jsem s tisíci démonů, ale případy, kdy byl můj život v ohrožení, bych spočítal na prstech jedné ruky.

Bojovat s demony, zachraňovat svět, to zní úchvatně, ale vlastně to je těžká nuda. Kolikrát jsem se líp pobavil v pátek večer doma, když jsem se s Billem-I díval na nějaký výživný horor nebo zápasil se svým kamarádem Lochem.

Když se vrátím, Pecka si pohrává se svými neviditelnými světly. V Carcery Vale mu vypíchlí oči. Myslel jsem si, že bude nadosmrti slepý, ale v tomhle vesmíru se dají provádět kdejaké zázraky. Za použití magie si nakonec vytvořil nové oči. Hodně se podobají těm původním, jen ta modrá barva je o odstín tmavší a pořád mu v nich poblikávají různobarevné tečky.

Ty tečky, to jsou stíny skrytých barevných skvrn. Jestli tomu

dobře rozumím, vesmíry jsou jich plné. Když nějaký magik nebo démon otevře okno mezi říšemi, ta záhadná světla se shluknou a vytvoří trhlinu. Ale skvrny vidí jediné Pecka. A taky s nimi dokáže pomoci rukou pohybovat. Díky tomu umí otevírat okna rychleji než kterýkoli jiný člověk nebo démon. Beranabus měl strach, že až Peckovi vytvoří nové oči, už jimi nebude světla vidět, jenže jeho zrak se v tomhle ohledu naopak zlepšil. Vidí skvrny i tam, kde předtím neviděl žádné, jsou to drobná, mihotavá světýlka, která neustále mění tvar. S těmi nově objevenými ale neumí pohybovat. Takže tráví hodně času tím, že si s nimi hraje. A zatím nic.

Sednu si a dívám se, jak Pecka rukama kreslí do vzduchu. Pohled má zaostřený, výraz napjatý, jako kdyby byl pod hypnózou. Na čokoládově tmavé pokožce má pupínky husí kůže. Po plešaté hlavě mu stékají kapky potu, ale když se skulí do očí, mění se v páru. Když vypadá takhle, dost mě děsí. Nevypadá jako člověk.

A on samozřejmě není úplně člověk. Stejně jako já. Jsme živí hostitelé prastaré zbraně jménem Kah-gaš, což nás odlišuje od ostatních zástupců našeho druhu. Společně s Bec – dívkou z dávné minulosti, která se vrátila k životu – máme schopnost obracet tok času a taky, pokud se dá věřit starým bájím, zničit jakýkoli vesmír. Boží!

O tom, že je Kah-Gaš ve mně, vím neustále. Je to oddělená část mého já, bez přestání mi víří někde pod kůží a pod povrchem myšlenek. Dřív ke mně někdy mluvil, ale od té noci v jeskyni mi neřekl nic. Často se ho snažím na něco ptát, zjistit víc o tom, jakou má moc a jaké má záměry. Ale Kah-gaš udržuje mlčení. Ať říkám, co říkám, na nic neodpovídá.

Možná bysme dokázali odhalit jeho tajemství, kdybychom

mohli pracovat jako tým s Peckou a s Bec. Ale Beranabus se bojí dát nás dohromady. Když se to stalo poprvé, nedokázali jsme Kah-gaš ovládat. Jednal si podle svého. Tenkrát to dopadlo v náš prospěch, ale starý čaroděj se bojí, že příště by to klidně mohlo skončit opačně. Strávil přes tisíc let pátráním po rozptýlených dílech Kah-gaše, ale teď, kdy je dal dohromady, bojí se tu absolutní ničivou zbraň odzkoušet.

Po hlasu Kah-gaše se mi stýská. Když tu byl, nikdy jsem nezažil skutečnou samotu – zato teď jí zažívám fůru. Schází mi můj nevlastní bratr Bill-I, kterého mi navzdýcky vzali tu noc v jeskyni. Stýská se mi po škole, po kamarádech, po Lochově sestře Reni. Schází mi celý svět, život, jaký býval, televize, muzika – dokonce i počasí!

Ale nejvíc se mi stýská po Dervishovi. Co můj skutečný otec zemřel, strýc mi ho nahrazoval. Svým zvláštním způsobem ho mám rád víc než rodiče. Ty jsem bral jako samozřejmost a prostě jsem předpokládal, že tu budou vždycky. Věděl jsem, že jednou zemřou, ale myslel jsem si, že to přijde až za spoustu let, až budou staří. A po té dost drsné lekci jsem se prostě snažil si co nejvíc užít každý den s Dervishem a každý večer jsem šel na kutě a děkoval, že je pořád naživu a se mnou.

Dervishovi bych mohl vyprávět o démonech, o té nudě, o osamělosti. Zdvořile by si mě vyslechl, pak by utrousil nějakou suchou kousavou poznámku – a všechno by se zdálo být v pořádku. Kdybych si mohl mezi bitvami pokecat s Dervishem, čas by se tolik nevělekl.

Říkám si, co asi dělá, jak se mu beze mě vede, kolik času v našem světě uteklo. V tomhle vesmíru totiž čas funguje jinak. Podle toho, kde jste, může ubíhat pomaleji nebo rychleji než na Zemi. Pecka mi řekl, že když sem přišel s Beranabem po-

prvé, myslel si, že tu strávili jenom pár týdnů, ale když se vrátil domů, zjistil, že uteklo sedm let.

Snažili jsme se držet jen v zónách, kde čas utíká stejným tempem jako na Zemi, takže bychom byli s to rychle zareagovat, kdyby došlo k velkému vpádu nebo kdyby se Bec dostala do potíží. Ale Beranabus už stárne a plete se mu to v hlavě. Myslí, že kdyby se neobjevil Stín, po tom boji v jeskyni by se někam odšoural a dožil by poslední roky v klidu a pokoji. Pecka mu naprosto důvěřuje, ale mě by moc nepřekvapilo, kdybysme se vrátili na Zemi a zjistili, že uběhlo sto let a že všichni, co jsme znali, dávno čuchají ke kytičkám zespoda.

A Beranabus najednou, jako kdyby reagoval na moje myšlenky, zasténá a převalí se na záda. Zamrká do tmy, pak se mu zase víčka zavřou a on usne. Dlouhé rozčuchané vlasy má už skoro úplně šedivé. Starý oblek má na mnoha místech rozedraný a s fleky v různých barvách démoní krve. Kytka v horní knoflíkové dírcce saka, kterou nosí na počest Bec, je zvadlá a přišla o většinu okvětních plátků. Kůži má vrásčitou, samá skvrna a špína. Jeho nehty vypadají spíš jako špinavé rozeklané spáry. Jen ruce má čisté a pečlivě pěstěné jako vždycky.

Pecka zklamaně vyrazí nadávku.

„Pořád pech?“ zeptám se.

„Ani se k nim nedokážu přiblížit,“ vyrazí. „Vždycky přede mnou bleskově uklouznou. Moc rád bych věděl, co jsou zač. Příšerně mě štvou, potvory.“

„Třeba to je jenom iluze,“ nadhodím. „Imaginární světelné skvrny. Výsledek špatného propojení mezi tvýma novýma očima a mozkiem.“

„Kdepak,“ zavrčí Pecka. „Jsou skutečný, to vím jistě. Jenom nevím, co jsou zač...“

Zase s nimi začne šudlat. Potřeboval by zlepšit náladu. To nemůže prospět zdraví, že vyplývá skoro všechnen čas na bandu světylek, co ani nemusí doopravdy existovat. I když ne že bych já toho dělal o moc víc, když máme chvíli klidu. Škoda že nemám počítač, televizi, CD přehrávač. Sakra, dokonce i knížku bych si přečetl – tak bídne na tom jsem!

Přemýšlím, že bych Pecku požádal, ať otevře okno zpátky na Zemi, abych tam mohl na chvíli zaskočit a přinést si sem něco, co by mě rozptýlilo, ale vtom se Beranabus znovu pohne a probudí se.

„Spal jsem dlouho?“ chce vědět.

„Pár minut.“

Zamračí se. „Myslel jsem si, že to trvalo hodiny. To je ta potíž s tímhle prokletým vesmírem – jeden se tu rádně neprosdí.“

Vstane a protáhne se. Rozhlédne se těma drobnýma modrošedýma očima a zívne. To je tak asi jediná možnost se přesvědčit, že má ústa. Většinou je totiž schovává pod hustým vousem. Když jsme cestovali časem, spálilo nám to všechny chlupy na těle, i vousy, ale všechno už zase dorostlo. Myslím, že bez vousů vypadal líp, ale on je nosí rád. Já jsem si vypěstoval zrzavé vlasy taky do původní podoby. Asi se zkrátka všichni držíme toho, na co jsme zvyklí.

„Myslím, že bysme asi měli...“ začne kouzelník.

„Ticho!“ vybafne Pecka a nakloní hlavu ke straně. Tohle je u něj nový zlozvyk. Poslední dobou nás okřikl několikrát. Tvrdí, že slyší nějaké tlumené šeptání, náznaky hlasů, které vycházejí z těch nových světelných skvrn.

Uběhne pár minut. Pecka pozorně naslouchá, my s Beranabem ani nedutáme. Konečně se Pecka uvolní a zavrtí hlavou.

„Rozeznal jsi něco?“ zeptá se ho Beranabus.

„Ne,“ vzdychne si Pecka. „Ani nevím jistě, jestli to je nějaká řeč. Možná to je jenom šum.“

„Anebo možná začínáš cvokatět,“ prohodím.

„Možná,“ připustí on.

„Dělal jsem si legraci,“ povím mu.

„Já ne,“ odpoví.

„Hm, ať je to, jak je to, může to počkat,“ rozhodne Beranabus.

„Už jsme si odpočali dost. Otevři další okno, najdeme si zase pár démonů.“

Pecka si vzdychne, pak se soustředí. Vzhůru k další rundě výslechů a mučení.